

Predikan i Skepplanda kyrka 2019 av Tobias Bäckström

Fjärde söndagen i påsktiden

”Vägen till livet”

Jesus Syraks vishet 28:3-7

2 Kor 4:16-18

Joh 14:1-14

Ps: 517, 147:4, 217, 303, 153-3-4, 298

När man går ut på en pilgrimsvandring har man ju ett mål. På medeltiden var det ofta en helig plats, en kyrka eller en apostlagrav. I Santiago ligger ju aposteln Jakob begravnen dit många pilgrimer gick och fortfarande går. Och även om målet kan skifta är det ju fortfarande så att man ger sig inte bara ut på måfå. Man går längs en utstakad led mot ett mål.

Och samtidigt: när man väl gett sig av brukar man upptäcka att på många sätt är själva vägen målet. Vandrigen blir ett mål i sig. Det är ju trots allt därför man väljer att vandra, annars hade man lika gärna kunnat ta flyget till Santiago som vilken turist som helst, eller bilen om det handlar om ett mer närliggande mål. Att man väljer att ta sig fram på ett långsamt sätt visar ju att det inte är ett egenvärde att nå fram till målet så snabbt som möjligt. Vägen är den del av målet med vandrigen.

Vägen *till* livet är ju dagens tema, men utifrån evangeliet skulle vi också kunna säga: Vägen *är* livet. Vägen och målet sammanfaller. Målet är livet men det är inget som bara väntar långt borta i fjärran. Det börjar redan på vägen.

Jesus talar ju om att han ska gå bort för att bereda plats för lärjungarna. Han ska bereda plats i sin faders hus. Och när de frågar efter vägen dit så får de svaret av Jesus: ”Jag är vägen, sanningen och livet”. Jesus är vägen samtidigt som han är målet. För det finns ju ett tillägg till det där: ”Ingen kommer till Fadern utom genom mig”. Vägen till Fadern går genom Jesus.

Finns det då ingen annan väg till Gud? Kan vi inte lära känna Gud utan Jesus? Ja, det kanske vi kan, men det blir då en avlägsen, abstrakt Gud.

Många svenskar idag brukar ju instämna i att de tror på någon slags andlig kraft. Eller något som är större än en själv och som man inte kan förklara. Vi har ju även filosofernas Gud. De antika filosoferna kunde genom intellektuella resonemang komma fram till att det måste finnas en Gud, *en första rörare* som satte igång allting. Och vi har ju också muslimerna som tror på Gud, en allsmäktig Gud uppe i sin himmel.

Så visst, det går att tro på Gud utan Jesus. Och strikt så säger han ju inte: ”Ingen kommer till Gud utom genom mig”, utan ”ingen kommer till *Fadern* utom genom mig”. Jesus talar alltså inte om en abstrakt, avlägsen Gud, en intellektuell idé, eller en opersonlig kraft. Han talar om en far. Det var Jesus som lärde oss att be Fader vår. Att Gud, inte bara är allt det andra, det är

han visserligen också, men framför allt är han vår far, det kommer bara genom Jesus. Ingen annan har förmedlat detta till oss.

Och det är faktiskt bara han som kan säga det. Jesus är ju Guds son, inte bara för att han föddes av Maria med Gud som far, utan han är *Sonen*, den andra personen i Gud, *som är född av Fadern före all tid*, som det står i den nicenska bekännelsen. Är det någon som har Gud som far är det Jesus. Ingen annan har det på samma exklusiva vis och därför heter det att ingen kommer till Fadern utom genom honom.

För nu vill han bjuda in fler. Att han är Guds son är inget privilegium som han vill behålla enbart för sig själv. Han vill att alla ska kunna kalla Gud för sin far. Gud vill inte vara avlägsen, abstrakt eller opersonlig. Han vill vara oss lika nära som en far kan vara till sitt barn. Det är Jesus som gör detta möjligt för oss. ”Jag är i Fadern och Fadern är i mig” som han säger i dagens evangelium. Genom att tro på honom och låta döpa sig blir man a-dop-terad av Gud. Jesus far blir vår far. Genom Jesus blir den abstrakte och avlägsne Guden nära och personlig för oss. Jesus ger oss ett mänskligt ansikte på den osynlige Guden som ingen kan se och leva.

Jesus är alltså både vägen och målet. Ingen kommer till Fadern utom genom honom, och samtidigt kan han säga: *den som har sett mig har sett Fadern.*